

mærke, at naar der skulde være Tale om at give en Allen med Hensyn til den stærke Virkning, saa maa man jo dog vide, ikke alene hvilket af de 3 Stoffer det er, men tillige hvilket Stof det er. Jeg skal saaledes bemærke, at jeg her har til min Disposition en Liste, der udviser ikke mindre end 136 forskellige Sorter Dynamit; her i Lovforslaget staar simpelthen „Dynamit“, men hvad er det for en Sort? Der habes som som sagt 136 Sorter, som have en Styrke — altsaa hvad man teknisk forstaar ved Styrke, nemlig antændt ved en vis Temperatur — der varierer fra at være lavere end Krudtets til at være ganske overordenlig høj — alt efter de Stoffer, der indgaa i Dynamitten. Dynamit er jo et Stof, hvori Nitroglycerin indgaaar i større eller mindre Mængder, enten i Forbindelse med et neutralt Stof, hvori det opløses, f. Eks. en Kulsforbindelse eller andre lignende Stoffer, eller i Forbindelse med et aktivt Sprængstof. Det ses derfor, at rent teknisk set ere de Bestemmelser, som her gives under Nr. 28, meget uheldige — jeg, er end ikke bange for at udtale, at de ere fuldstændig meningsløse; det vil jo være usigtsministeren aldeles umuligt at maale med den Allen; thi der eksisterer aldeles ingen Allen. Saa skal jeg endvidere bemærke, at det forekommer mig, at Lovens administrative Anvendelse vil blive noget vanskeliggjort. I det Tilfælde, at man vælger Landstingets Affattelse, hvor alt er forbudt undtagen det, man har Brug for, og som i Henhold hertil kan legaliseres, er det nemt nok at legalisere; thi et Stof bliver selvfølgelig ikke legaliseret, forinden det har passeret sin Barndomsperiode, forinden dets Virkning bliver bekendt, og man har set, at det i Virkeligheden bliver til Nytte for Industrien. Men en helt anden Ting er, hvis Justitsministeren skal forbyde et Stof; thi saa er jo Justitsministeren i den Henseende nødsaget til i Samsundets Interesse at gaa saa vidt, som muligt; men jeg kan ikke se andet, end at deraf maa følge, at Justitsministeriet maa have en større Anstalt ved Siden af sig, som kan følge med i Sprængtekniken, der er i en glubende Fremvækst. Jeg tror derfor, at rent administrativt set er denne Bestemmelse ogsaa saare uheldig. For mig staar det saaledes, at Landstingets Af-

fattelse, afset fra, at den mulig i redaktionel Henseende kunde være noget højdere, ubetinget staar langt højere end det Forslag, som er fremkommet fra Udvalgets Flertal, hvilket efter min Formening ikke giver Loven den Karakter, som denne Lov skal have, hvor det drejer sig om i Samsundets Interesse at tage Position imod de enkelte Medlemmer af Samsundet, som repræsentere enten Vetsindighed eller Ondskab.

Udvalgets Flertal maa jo imidlertid have haft en gyldig Grund til at fravige denne Opfattelse. Denne Grund findes i Betænkningen, hvor der staar, at man frygter for, at „en paavisselig forandret Sammensætning af det almindelige Krudt ogsaa vil føre dette ind under Lovforslagets kontrollerede Bestemmelser.“ Dette Udtryk „en paavisselig forandret Sammensætning af det almindelige Krudt“ har forvoldt mig nogle Kvaler. Det er jo klart, at efter det Standpunkt, jeg har lige over for Loven, gjaldt det for mig om at faa fat i denne Grund, men denne Grund: „en paavisselig forandret Sammensætning af det almindelige Krudt“ er jo ikke fortaagelig i og for sig, thi naar der foregaar en paavisselig forandret Sammensætning, saa have vi jo slet ikke mere det almindelige Krudt. Men Meningen maa vel altsaa være, at man kan faa et almindeligt Krudt, som har en anden Sammensætning end den, som det nuværende Krudt har. Det er altsaa af den Grund, at Udvalgets Flertal har forkastet den Vending af Loven, som er blevet vedtagen i Landstinget efter en lang Debat deroppe, at man muligvis kan komme til at faa et almindeligt Krudt, som har en paavisselig anden Sammensætning, og som saa muligvis kan komme ind under Statens Kontrol. Foreløbig foreligger der ikke nogen som helst Fare for dette, idet nemlig det Krudt, vi have i Øjeblikket, — og jeg antager, at vi ikke ville komme til at gaa tilbage i Udviklingen, navnlig da det er Militæretaten, der gaar i Spidsen her, og vi pleje jo sjældent at forlade det kraftigere for at gaa tilbage til det svagere — falder ind under den Bestemmelse, som er indsat af Udvalgets Flertal under Nr. 28, naar Virkningen skal forstaaes, som det, man i Almindelighed, i daglig Tale forstaar ved Virkningen. Derpaa kan anføres som et Bevis, der ikke kan modsiges, at i